

dosegli nasprotno stran razpoke, kjer ni bilo toliko snega in kjer smo hitro prišli naprej.

Ustavili smo se k počitku. In ko smo opravili dnevno delo in použili skromno večerjo, sem se domislil današnjega božičnega večera. Razstavil sem slike svojih roditeljev, bratov in sester v ravni vrsti na zaboječek in sem prižgal pred nje dvoje svečic, kakor sem to že naredil marsikateri sveti večer v Aziji. Ob pol devetih je pokukal mesec v vsej svoji krasoti iznad pogorja v severovzhodni smeri in temperatura je padla že na — 28° C. Tudi v šotoru nisem mogel doseči višje temperature od 10° pod ničlo. Moji roki sta bili tako otrpli, da nisem mogel niti knjige držati v njih; zato sem kar legel v posteljo. To je bilo tudi najboljše, kar sem mogel storiti — zaspal sem in pozabil na božični večer z vsemi njegovimi dragimi spomini, in na svoje domotožje...

Toda temperatura se je ponoči znižala na 38° C! En konj je obležal zmrznjen na svojem mestu v vrsti, drugi so pa stali kakor kipi s povešenimi glavami in z velikimi ledenimi svečami ob gobcu. — Tudi na sveti dan smo imeli lepo vreme. Gazili smo debeli sneg v severovzhodni smeri.

Naslednjega dne (Sv. Štefan) smo se že zgodaj napotili naprej; sam sem jezdil na čelu. Vse nas je mučil glavobol, kajti višina je bila še vedno ogromna — 5378 m. Ko smo jahali tako kaka 2 km, so se pokazali na obronkih severnih gora široki zeleni pasovi. Ta travica je bila lepo božično darilce za nas, ki smo že toliko časa gledali samo enolično, pusto belo planoto. Postavili smo si šotore. Živali so zdirljale še otovorjene na zeleno preprogo. In kako hlastno so trgale travo. Veselje jih je bilo opazovati. Nekdo je zaplesal komičen ples med šotori in vsi smo bili razigrane volje. Tako sem preživel božične praznike!

(Po Sven Hedinu.)

MANICA KOMANOVA:

Striček iz Amerike.

(Božični spominček.)

Mnogo vode je poteklo od takrat, mnogo, mnogo...

Praznik svetega Miklavža je bil, god našega najljubšega svetnika, in otroci smo se kakor kričavi vrabci drenjali okrog nastavljenih posod, napolnjenih s sladkimi dobrinami.

Pa je stopila med nas naša mamica. Njen obraz je bil resen. Z otožnim glasom je spravila iz ust:

»Otroci, Hlevarjeva mati so umrli.«

Kakor jastreb, ki plane med revne nebogljene mladičke, tako porazno je delovala na nas ta novica. Kakor na povelje smo umolknili vsi in plašno zrli v mamico.

Hlevarjeva mati, posestnica borne koč, je bolehala že dolgo. Mož ji je umrl pred nekaj leti ter ji zapustil edino hčerko Katico. In prav radi te Katicice, ki je bila naših let, nas je ta materina vest potrla tako globoko. Dobro deklico smo imeli namreč vsi tako radi in se vedno z veseljem poigrali z njo. In sedaj — ah, kako se nam je zasmilila!

»Kako žalostnega Miklavža bo imela letos sirota Katica,« je sočutno povzela mamica ter nas vse po vrsti objela z očmi. »Ali bi ji izmed vas kdo odstopil kakó darilo?«

»Jaz, jaz že, jaz tudi,« smo vzklikali drug za drugim in hiteli jemati iz svojih posodic jabolka, orehe, piškote in drugo.

»Že dobro, že,« je rekla vsa ganjena mamica. »Popoldne gremo »kropit« in tedaj vzamete seboj, kar ste ji namenili.«

Po kosilu smo šli z mamico in z darili k Hlevarju. Ko nas je ubogo dekletce zagledalo, je milo zaplakalo, toda že smo bili okrog nje in tiščali vanjo:

»Katica, ne plakaj! Glej, ná, zlate orehe!«

»Pa kako dobre piškote. Ná, kar jej!«

»In ta debela, sladka jabolka! Vzemi, Katica, vzemi!«

Katica je vzela, se umirila in se kmalu zapletla z nami v živahen pogovor. Še celo smejala se je.

Ko nas je tisti večer mamica spravljala spat, nam je pravila, da so tudi drugi otroci prinesli Katici »Miklavževih« dobrot.

Drugi dan so Hlevarjevo mater pokopali. Kočico so zaprli, Katico pa je takoj po pogrebu vzela k sebi neka sosedka, daljna sorodnica njenega pokojnega očeta.

Pa se je Katici nepričakovano hitro obrnilo na bolje. Res da matere ni imela več, toda še tisti mesec, nekaj dni pred Božičem, se je vrnil iz Amerike njen striček in prinesel seboj težke dolarje. Zapuščeno kočjo je dal odpreti in za silo osnažiti, nato pa se je s Katico, ki jo je takoj iskreno vzljubil, nastanil v njej.

Na božični dan pa je prišlo tudi za nas veliko iznenadenje. Vse otroke, ki smo delili »Miklavža« s Katico, je njen striček slovesno povabil na eno »malico«. Ampak kakšna je bila ta malica! Toliko želodčnih dobrot nismo nikoli niti videli, kaj šele okusili. Pri odhodu nam je striček nasul še v klobuke in predpasnike. »To pa za domov,« je rekel smehljaje. Ampak — tisti Božič!

Na mestu, kjer je bila nekdanj Hlevarjeva kočja, stoji danes ponosna hiša. Sezidal jo je dobri stric svoji ljubi nečakinji Katici. Ta nekdanja mala Katica je danes resna žena in mati treh otrok. Kadar koli trčiva skupaj, se vedno spominjava na tisti Božič, čeravno je zatočil v večnost že davno, davno...

